

УДК 343.2/7

В.Т. Білоус,
доктор юридичних наук, професор,
професор кафедри фінансового права
Університету Державної фіскальної служби України, м. Ірпінь,
М.М. Тернушак,
кандидат юридичних наук,
старший викладач кафедри адміністративного,
фінансового та інформаційного права,
Державний вищий навчальний заклад
“Ужгородський національний університет”, м. Ужгород

УДОСКОНАЛЕННЯ ПОЛОЖЕНЬ АДМІНІСТРАТИВНОГО СУДОЧИНСТВА ЩОДО СПРОЩЕНОГО ПОЗОВНОГО ПРОВАДЖЕННЯ

У статті досліджено спрощене позовне провадження в адміністративному судочинстві в контексті внесених змін у КАСУ щодо уточнення адміністративної процедури. Проаналізовані процесуальна послідовність внесених змін та механізм набуття адміністративними справами статусів малозначної, типової та зразкової.

Ключові слова: адміністративно-судове провадження, правова процедура, спрощене позовне провадження, публічно-правовий спір, малозначність.

В статье исследованы упрощенное исковое производство в административном судопроизводстве в контексте внесенных изменений в КАСУ по уточнению административной процедуры. Проанализированы процессуальная последовательность внесенных изменений и механизм получения административными делами статусов малозначительной, типичной и образцовой.

Ключевые слова: административно-судебное производство, правовая процедура, упрощенное исковое производство, публично-правовой спор, малозначительность.

Наразі адміністративно-судове провадження разом із цивільно-процесуальним, господарсько-процесуальним та кримінально-процесуальним зазнали суттєвих видозмін, які торкнулися саме юридичної процедури їх реалізації. Так, 03.10.2017 Верховна Рада прийняла Закон “Про внесення змін до Господарського процесуального кодексу України, Цивільного процесуального кодексу України, Кодексу адміністративного судочинства України та інших законодавчих актів” [1], яким кардинально змінила процедури вказаних судових проваджень.

Аналіз адміністративно-судового провадження, врегульованого положеннями КАСУ, свідчить, що відповідні зміни більшою мірою торкнулися адміністративної процедури розгляду та вирішення публічно-правових спорів. Водночас законодавець уточнив і положення КАСУ у частині визначення юрисдикції адміністративних судів, територіальної та інстанційної підсудності адміністративних справ.

Передусім, як було відзначено попередньо, основні зміни торкнулися адміністративної процедури, зокрема, з урахуванням нової інтерпретації категорії “адміністративна справа” законодавцем було введено розмежування форм позовного провадження, в межах розгляду справи в I інстанції, на загальне та спрощене. На нашу думку, ця процесуальна новела є однозначно позитивом, оскільки спрямована на виокремлення із всього спектра публічно-правових спорів справ незначної складності, пріоритетом щодо вирішення яких повинно стати пришвидшення терміну розгляду відповідної справи.

Проте регламентація спрощеного провадження в нормах КАСУ, зокрема послідовність внесених змін, чіткість трактування окремих термінів, процесуальний механізм набуття адміністративними справами окремих статусів є неоднозначною і

дискусійною, що на науково-практичному рівні потребує додаткової інтерпретації та аргументації.

Юридична природа та правова процедура здійснення адміністративно-судового провадження та взагалі проблематика адміністративного судочинства як процесуальної форми адміністративно-судового процесу ставали об'єктами наукових пошуків таких вчених-адміністративістів, як Т. Коломоєць, О. Кузьменко, О. Пасенюк, Р. Куйбіда та інші. Водночас питання саме розмежування адміністративно-судового провадження в контексті процедури реалізації спрощеного позовного провадження та у зв'язку з новизною нормативної регламентації предметом окремого наукового дослідження не виступало.

Враховуючи зазначене, *метою* статті виступатиме проведення дослідження положень КАСУ щодо обумовленості введення процесуального механізму спрощеного позовного провадження як однієї з форм адміністративного судочинства.

У вітчизняній науці проблематика спрощених проваджень зводиться, як правило, до дослідження наказного провадження як спрощеного виду цивільного судочинства. При цьому досі неусталеними є підходи до розуміння сутності та природи спрощених проваджень, їхніх ознак, співвідношення із загальною позовною формою захисту цивільних прав, свобод та інтересів тощо. Найчастіше до спрощених проваджень та процедур відносять наказне провадження, інколи – заочний розгляд, що не є правильним.

Натомість у зарубіжній літературі цю категорію інтерпретують дещо ширше, відносячи до неї спрощене провадження в арбітражному судочинстві, окреме провадження, сумарне рішення та сумарний розгляд справи, проміжне та часткове рішення, виконавчий напис нотаріуса тощо [2].

ЦПК в редакції 2017 р. запроваджує нові інститути та поняття цивільного процесуального права: малозначні спори, малозначні справи, справи незначної складності. Усі ці поняття стосуються нової форми судового процесу – спрощеного провадження. У порядку спрощеного позовного провадження обов'язково підлягають розгляду малозначні справи (в КАС називаються справами незначної складності), а також справи, що виникають із трудових відносин у цивільному судочинстві. Малозначними в ЦПК та ГПК вважаються справи, в яких ціна позову не перевищує 100 розмірів прожиткового мінімуму для працездатних осіб, а також нескладні справи, визнані судом малозначними. Не можуть вважатися малозначними справи, які підлягають розгляду лише за правилами загального позовного провадження (їх перелік встановлений у кодексах), а також справи, в яких ціна позову перевищує 500 розмірів прожиткового мінімуму. Водночас слід визнати, що спрощене провадження має похідний характер від загального позовного провадження. Це впливає з ч. 1 ст. 279 ЦПК: “Розгляд справи у порядку спрощеного позовного провадження здійснюється судом за правилами, встановленими цим Кодексом для розгляду справи в порядку загального позовного провадження, з особливостями, визначеними у цій главі” (глава X розділу III ЦПК).

Відповідно до ч. 4 ст. 19 ЦПК спрощене позовне провадження призначене для розгляду малозначних справ, справ, що виникають із трудових відносин, справ незначної складності та інших справ, для яких пріоритетним є швидке вирішення справи. Так, відповідно до ст. 275 ЦПК, суд розглядає справи у порядку спрощеного позовного провадження протягом розумного строку, але не більше шістдесяти днів з дня відкриття провадження у справі.

В КАС України до малозначних віднесено 11 категорій справ (ч. 6 ст. 12), зокрема щодо публічної служби, надання публічної інформації, соціальних виплат, припинення та скасування державної реєстрації, припинення юридичних осіб, в'їзду і виїзду на тимчасово окуповану територію, типові та інші справи, які суд визнає нескладними.

За клопотанням позивача в порядку спрощеного позовного провадження може бути розглянута будь-яка справа, крім тих, які згідно з приписами кодексів заборонено розглядати у спрощеному провадженні.

Науковці правильно розмежовують спрощення процесу як прагнення законодавця (а також вчених, практиків, які вносять певні пропозиції) і як результат,

тобто спрощене провадження. Діяльність законодавця щодо спрощення приводить як до появи власне спрощених проваджень, так і до того, що в регламентації процедур на певних етапах судочинства відбувається їх спрощення. Крім того, цей процес може проявлятися в тому, що під цим стягом відбувається вдосконалення ординарного процесу, причому таке спрощення не є диференціацією [2].

На рівні адміністративно-судового провадження було уточнено низку норм, зокрема ст. 4 КАСУ у частині розмежування самих публічно-правових спорів (справ адміністративної юрисдикції).

Так, у п. 1–2 ч. 1 ст. 4 КАСУ законодавець, на нашу думку, чітко інтерпретує адміністративну справу як переданий на вирішення адміністративного суду публічно-правовий спір, у якому:

– хоча б одна сторона здійснює публічно-владні управлінські функції, в тому числі на виконання делегованих повноважень, і спір виник у зв'язку із виконанням або невиконанням такою стороною зазначених функцій;

– хоча б одна сторона надає адміністративні послуги на підставі законодавства, яке уповноважує або зобов'язує надавати такі послуги виключно суб'єкта владних повноважень, і спір виник у зв'язку із наданням або ненаданням такою стороною зазначених послуг;

– хоча б одна сторона є суб'єктом виборчого процесу або процесу референдуму, і спір виник у зв'язку із порушенням її прав у такому процесі з боку суб'єкта владних повноважень або іншої особи [2].

Проте далі п. 20–22 ч. 1 ст. 4 КАСУ містять положення щодо поділу адміністративних справ на малозначні, типові та зразкові.

Адміністративна справа незначної складності (малозначна справа) адміністративна справа, у якій характер спірних правовідносин, предмет доказування, склад учасників тощо не вимагають проведення підготовчого провадження та (або) судового засідання для повного і всебічного встановлення її обставин. Типові адміністративні справи адміністративні справи, відповідачем у яких є один і той самий суб'єкт владних повноважень (його відокремлені структурні підрозділи), спір у яких виник з аналогічних підстав у відносинах, що регулюються одними нормами права, та у яких позивачами заявлено аналогічні вимоги. Зразкова адміністративна справа типова адміністративна справа, прийнята до провадження Верховним Судом як судом першої інстанції для постановлення зразкового рішення [3].

Як свідчить аналіз нормативних дефініцій цих адміністративних справ, не є цілком зрозумілим процесуальний механізм набуття відповідними справами таких статусів, як малозначної, типової і зразкової. Адже ст. 4 КАСУ не містить положення щодо форм адміністративно-судового провадження, а це важливо з огляду на фактичну зміну процедури розгляду провадження.

Утім, якщо зв'язок переходу типової до зразкової справи більш-менш зрозумілий, то малозначний спір як справа, у якій не вимагається проведення підготовчого провадження або судового засідання для повного та всебічного встановлення обставин і застосовуються особливості розгляду справ за правилами спрощеного провадження (ст. 257–263 КАС), з першого погляду дає привід вважати її як одну з підстав письмового провадження як новації чинного КАСУ, що є не зовсім правильно.

Однак зазначене вище розмежування адміністративних справ, по суті, виступає в якості прелюдії, оскільки ключові зміни прописані у ст. 12 КАСУ та стосуються форм адміністративного судочинства.

За новими правилами КАСУ розгляд справ у судах першої (I) інстанції повинен відбуватися з урахуванням встановлення судом форми судочинства, загального чи спрощеного позовного провадження.

Так, саме у ч. 6 ст. 12 КАСУ законодавцем прописано перелік справ незначної складності, тобто малозначних. До них належать справи:

– щодо прийняття громадян на публічну службу, її проходження, звільнення з публічної служби, окрім справ, у яких позивачами є службові особи, які за законом Закону України “Про запобігання корупції” займають відповідальне та особливо відповідальне становище;

- з приводу оскарження бездіяльності суб'єкта владних повноважень або розпорядника інформації щодо розгляду звернення або запиту на інформацію;
- щодо оскарження фізичними особами рішень, дій чи бездіяльності суб'єктів владних повноважень щодо обчислення, призначення, перерахунку, здійснення, надання, одержання пенсійних виплат, соціальних виплат непрацевдатним громадянам, виплат за загальнообов'язковим державним соціальним страхуванням, виплат та пільг дітям війни, інших соціальних виплат, доплат, соціальних послуг, допомоги, захисту, пільг;
- припинення за зверненням суб'єкта владних повноважень юридичних осіб чи підприємницької діяльності фізичних осіб-підприємців у випадках, визначених законом, чи відміни державної реєстрації припинення юридичних осіб або підприємницької діяльності фізичних осіб-підприємців;
- оскарження фізичними особами рішень, дій чи бездіяльності суб'єктів владних повноважень щодо в'їзду (виїзду) на тимчасово окуповану територію;
- оскарження рішення суб'єкта владних повноважень, на підставі якого ним може бути заявлено вимогу про стягнення грошових коштів у сумі, що не перевищує ста розмірів прожиткового мінімуму для працевдатних осіб;
- стягнення грошових сум, що ґрунтуються на рішеннях суб'єкта владних повноважень, щодо яких завершився встановлений цим Кодексом строк оскарження;
- типові справи;
- оскарження нормативно-правових актів, які відтворюють зміст або прийняті на виконання нормативно-правового акта, визнаного судом протиправним і нечинним повністю або в окремії його частині;
- інші справи, у яких суд дійде висновку про їх незначну складність, за винятком справ, які не можуть бути розглянуті за правилами спрощеного позовного провадження;

– перебування іноземців або осіб без громадянства на території України [2].

А з урахуванням ч. 2 ст. 12 законодавцем чітко окреслено пріоритет швидкого вирішення малозначних справ у порядку спрощеного провадження.

На наше переконання, саме зв'язок форми судочинства та категорії адміністративної справи як процесуальної підстави розгляду спору за відповідною формою не зовсім правильно прописаний у положеннях (ст. 4 та 12) КАСУ у контексті процесуальної послідовності. Необхідно б було більш конкретно та зрозуміло прописати зміни у КАСУ. Ми вважаємо, що положення ч. 6 ст. 12 КАСУ слід було відразу розмістити за п. 20 ч. 1 ст. 4 КАСУ. Більше того, у ст. 4 слід було трактувати спрощене та загальне позовні провадження, а не у ст. 12.

Тим паче, на нашу думку, у ч. 3 ст. 12 інтерпретація загального позовного провадження через призму складності або інших невизначених обставин, що є недоцільним для розгляду в порядку спрощеного позовного провадження, є занадто розмивчатою та недопустимою, незважаючи на те, що у ч. 4 ст. 12 міститься перелік публічно-правових спорів, які підлягають виключному порядку розгляду за правилами загального провадження. Більше того, цей самий перелік наводиться у ч. 4 ст. 257.

Так, враховуючи положення ч. 4. ст. 12 КАСУ, виключно за правилами загального позовного провадження розглядаються справи у спорах:

- щодо оскарження нормативно-правових актів, за винятком випадків, визначених цим Кодексом;
- щодо оскарження рішень, дій та бездіяльності суб'єкта владних повноважень, якщо позивачем також заявлено вимоги про відшкодування шкоди, заподіяної такими рішеннями, діями чи бездіяльністю, у сумі, що перевищує п'ятсот розмірів прожиткового мінімуму для працевдатних осіб;
- про примусове відчуження земельної ділянки, інших об'єктів нерухомого майна, що на ній розміщені, з мотивів суспільної необхідності;
- щодо оскарження рішення суб'єкта владних повноважень, на підставі якого ним може бути заявлено вимогу про стягнення грошових коштів у сумі, що перевищує п'ятсот розмірів прожиткового мінімуму для працевдатних осіб;
- щодо оскарження рішень Національної комісії з реабілітації у правовідносинах, що виникли на підставі Закону України "Про реабілітацію жертв репресій комуністичного тоталітарного режиму 1917–1991 років" [2].

За адміністративною процедурою розгляду справи в I інстанції, тобто найпоширенішою стадійністю та етапізацією виконання процесуальних дій, за правилами загального провадження теж було внесено низку суттєвих змін, які ми розглянемо надалі. Наразі зупинимось безпосередньо на процедурі розгляду публічно-правових спорів у порядку спрощеного провадження як одній із ключових новацій чинного КАСУ.

Загалом розгляд адміністративної справи в суді I інстанції в порядку КАС встановлює виконання нормативно-визначених процесуальних дій у межах таких стадій:

- по-перше, звернення до адміністративного суду шляхом подання позову;
- по-друге, відкриття провадження у справі;
- по-третє, підготовка справи до розгляду в судовому засіданні;
- по-четверте, розгляд справи у судовому засіданні;
- по-п'яте, вирішення справи по суті.

Проте безпосередньо порядок розгляду справи за правилами спрощеного провадження (ст. 257–263) відразу уточнює зазначені вище стадії, зокрема виключає можливість, у межах підготовчих дій, які здійснюються після винесення ухвали про відкриття провадження у справі, проводити підготовче судове засідання (ч. 3 ст. 262).

Крім того, дещо дискусійними та суперечливими є положення ч. 3 ст. 257, якими практично деталізовано питання, які суд загалом вирішує на стадії підготовки справи до розгляду в судовому засіданні, у такому випадку – це питання щодо розмежування самої форми судочинства, спрощеної чи загальної. Цитуємо відповідну частину:

“3. При вирішенні питання про розгляд справи за правилами спрощеного або загального позовного провадження суд враховує:

- 1) значення справи для сторін;*
- 2) обраний позивачем спосіб захисту;*
- 3) категорію та складність справи;*
- 4) обсяг та характер доказів у справі, в тому числі чи потрібно у справі призначити експертизу, викликати свідків тощо;*
- 5) кількість сторін та інших учасників справи;*
- 6) чи становить розгляд справи значний суспільний інтерес;*
- 7) думку сторін щодо необхідності розгляду справи за правилами спрощеного позовного провадження”.*

Не зовсім зрозумілим є наступні положення:

– перше, встановлення кваліфікуючих підстав саме спрощеного позовного провадження;

– друге, у п. 2 ч. 3 ст. 257 зазначено, що суд повинен врахувати обраний позивачем спосіб захисту. Виникає питання: “Про який спосіб захисту йде мова, враховуючи інститут доказування в адміністративному судочинстві?”.

За нормативно визначеними правилами обов'язку доказування в адміністративних справах, а саме: згідно зі ст. 77 ч. 1, 2 на кожну сторону покладено обов'язок доказування в частині доведення обставин, на яких ґрунтуються позовні вимоги та заперечення, а у справах про протиправність рішень, дій чи бездіяльності суб'єкта владних повноважень обов'язок доказування правомірності свого рішення, дії чи бездіяльності покладається виключно на відповідача.

Питання щодо ініціативи розгляду справи за правилами спрощеного позовного провадження належить позивачу (ст. 259), яке процесуально виражається шляхом подання письмового клопотання про розгляд справи за правилами спрощеного позовного провадження одночасно з поданням позовної заяви або може міститися у самому позові.

Відповідно за наслідком розгляду клопотання про розгляд справи за правилами спрощеного позовного провадження суд або задовольняє подане клопотання та встановлює строк для подання заперечення відповідачем щодо розгляду справи за правилами спрощеного позовного провадження, чи відмовляє в задоволенні клопотання і вирішує справу в порядку загального провадження (ч. 2 ст. 260 КАСУ).

Питання ж про розгляд справи за правилами спрощеного позовного провадження (ч. 1 ст. 260 КАСУ), як і в порядку загального провадження, суд вирішує шляхом винесення ухвали про відкриття провадження у справі.

Водночас згідно з ч. 4 ст. 260 КАСУ у разі, якщо відповідачем у визначений строк буде подано заперечення у формі заяви проти розгляду справи за правилами спрощеного позовного провадження, суд, враховуючи обґрунтованість заперечень, виноситиме ухвалу про:

- 1) залишення заяви відповідача без задоволення;
- 2) розгляд справи за правилами загального позовного провадження та заміну засідання для розгляду справи по суті підготовчим засіданням.

Загалом процедура розгляду справи за правилами спрощеного провадження відповідно до ч. 1 ст. 262 КАСУ відповідає правилам загального позовного провадження. Проте спрощеному позовному провадженню притаманна низка суттєвих відмінностей, які стосуються мінімізації кількості процесуальних дій у межах окреслених вище стадій у частині відсутності підготовчого судового засідання та судових дебатів.

Слід звернути увагу на положення ч. 2 ст. 262 КАСУ, зокрема на строки початку розгляду справи по суті. Перше судове засідання з позиції законодавця необхідно провести через 30 або ж 15 днів (при застосуванні положень ст. 263 КАСУ) після відкриття провадження. Тобто законодавець розмежує порядок розгляду справи у спрощеному провадженні на загальне та письмове. Мова йде про те, що за загальним порядком спрощеного провадження, частково регламентованим ч. 8 ст. 262 КАСУ, суд розглядає справу в судовому засіданні з повідомленням (викликом) учасників справи шляхом дослідження доказів і письмових пояснень, викладених у заявах по суті справи, та заслуховує усні пояснення без проведення судових дебатів. А письмовий порядок (письмове провадження) у спрощеному провадженні полягає у розгляді справи без повідомлення учасників справи за наявними матеріалами справи.

При чому, згідно з ч. 5 ст. 262 КАСУ, питання про загальний порядок спрощеного провадження слід ініціювати сторонам у відповідному клопотанні, оскільки у разі відсутності таких клопотань суд розглядатиме справу в письмовому порядку без повідомлення сторін за наявними матеріалами у справі, якщо предмет публічного спору охоплюватиметься ч. 1 ст. 263 КАСУ. Зокрема, до цих справ належать такі:

- 1) щодо оскарження бездіяльності суб'єкта владних повноважень або розпорядника інформації з приводу розгляду звернення або запиту на інформацію;
- 2) щодо оскарження фізичними особами рішень, дій чи бездіяльності суб'єктів владних повноважень щодо обчислення, призначення, перерахунку, здійснення, надання, одержання пенсійних виплат, соціальних виплат непрацездатним громадянам, виплат за загальнообов'язковим державним соціальним страхуванням, виплат та пільг дітям війни, інших соціальних виплат, доплат, соціальних послуг, допомоги, захисту, пільг;
- 3) щодо припинення за зверненням суб'єкта владних повноважень юридичних осіб чи підприємницької діяльності фізичних осіб-підприємців у випадках, визначених законом, чи відміни державної реєстрації припинення юридичних осіб або підприємницької діяльності фізичних осіб-підприємців;
- 4) щодо стягнення грошових сум, що ґрунтуються на рішеннях суб'єкта владних повноважень, щодо яких завершився встановлений цим Кодексом строк оскарження та сума яких не перевищує ста розмірів прожиткового мінімуму для працездатних осіб;
- 5) щодо оскарження фізичними особами рішень, дій чи бездіяльності суб'єктів владних повноважень щодо в'їзду (виїзду) на тимчасово окуповану територію.

Строк розгляду справи по суті за загальним порядком у спрощеному провадженні складає 60 днів, а в письмовому порядку – 30 днів.

Отже, новели КАСУ, спрямовані на удосконалення адміністративної процедури розгляду публічно-правових спорів у частині розмежування форм адміністративного судочинства, слід розглядати як один із позитивних кроків держави у межах судової реформи, спрямований на забезпечення права на якісне та доступне судочинство.

Таким чином, виокремлення справ незначної складності, пріоритетом розгляду яких повинен стати пришвидшений термін розгляду, потребує окремої правової регламентації в положеннях КАСУ.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Про внесення змін до Господарського процесуального кодексу України, Цивільного процесуального кодексу України, Кодексу адміністративного судочинства України та інших законодавчих актів: Закон України: від 03.10.2017 № 2147-VIII (із змінами та доповненнями). Відомості Верховної Ради України. 2017. № 48. Ст. 436

2. *Ткачук О.* Спрощене провадження: правова природа, ознаки, процедура. Закон і бізнес. URL: <http://zib.com.ua/ua/129257-sproschene-provadhennyapravova-priroda-oznaki-procedura.html> (дата звернення: 10.02.2018).

3. Кодекс адміністративного судочинства України: від 06.07.2005, № 2747-IV (із змінами та доповненнями). Відомості Верховної Ради України. 2005. № 35–36, № 37. Ст. 446.

4. *Кринець О.* Спрощене провадження по-адміністративному: що, коли, куди? URL: <http://kdkako.com.ua/sproshchene-provadhennya-po-administrativnomu/> (дата звернення: 12.02.2018).

REFERENCES

1. “About Amendments to the Commercial Procedural Code of Ukraine, the Civil Procedural Code of Ukraine, the Code of Administrative Legal Proceedings of Ukraine and Other Legislative Acts”: Bill of Ukraine dated October 3, 2017, No 2147-VIII (with amendments and additions). Bulletin of the Verkhovna Rada of Ukraine. 2017. No 48. Art. 436 [in Ukrainian].

2. *Tkachuk, O.* Sproshchene provadhennya: pravova pryroda, oznaky, protsedura. Zakon i biznes. “Simplified Proceedings: Legal Nature, Signs, Procedure. Law and Business”. URL: <http://zib.com.ua/ru/129257-sproschene-provadhennyapravova-priroda-oznaki-procedura.html> (Date of Application: 10.02.2018) [in Ukrainian].

3. Code of Administrative Procedure of Ukraine: dated 06.07.2005 No 2747-IV (with amendments and supplements). Bulletin of the Verkhovna Rada of Ukraine. 2005. No 35–36, No 37. Art. 446 [in Ukrainian].

4. *Krenets, O.* Sproshchene provadhennya po-administrativnomu: shcho, koly, kudy? “Simplified Administrative Proceedings: What, When, Where?” URL: <http://kdkako.com.ua/sproshchene-provadhennya-po-administrativnomu/> (Date of Application: 12.02.2018) [in Ukrainian].

UDC 343.2/.7

V.T. Bilous,Doctor of Law, professor, Professor of the Chamber of Financial Law
of the University of the State Fiscal Service of Ukraine, Irpin,**M.M. Ternushchak,**Candidate of Law, Senior Lecturer of the Chamber of Administrative,
Financial and Information Law of the State Higher Educational Institution
“Uzhhorod National University”, Uzhhorod**AN IMPROVEMENT OF THE PROVISIONS OF THE
ADMINISTRATIVE PROCEDURE FOR SIMPLIFIED
PROCEEDINGS**

Paper examines the simplified legal proceedings in administrative legal proceedings in the context of the amendments to the Code of Administrative Justice of Ukraine regarding the clarification of the administrative procedure. Simplified proceedings are considered in the context of the analysis of the implementation procedure (stage) and through the prism of the comparative characteristic with the procedure for the implementation of the general lawsuit. Legal procedure for reviewing a public-law dispute in the court of first instance is considered, namely the sequence of execution of separate procedural actions, according to the rules of general and simplified lawsuits on the subject of procedural changes. The general order is delimited from written one within the framework of simplified lawsuit.

The procedural sequence of the changes and the mechanism of acquiring administrative cases of minor, typical and exemplary status are analyzed. The peculiarities of the connection between the form of legal proceedings and the category of administrative case as a procedural basis for consideration of a public-legal dispute are considered in the analysis of articles 4 and 12 of the Code of Administrative Justice.

Insignificant public-legal dispute is interpreted as a case in which no preparatory proceedings or court sessions are required for full and complete establishment of the

circumstances, and in which the peculiarities of consideration of cases under the rules of simplified proceedings are applied (Articles 257–263 of the Code of Administrative Justice). It is noted that consideration of the case by the rules of simplified proceedings clarifies the procedure of execution of general proceedings, excluding the possibility, to prepare a preparatory court sitting within the preparatory stage, which is realized after the decision on opening the proceedings in the case is made.

It is proved that the upgrading of the provisions of the Code of Administrative Justice aimed at improving the administrative procedure for reviewing public legal disputes as regards the delimitation of forms of administrative justice is a positive step of the legislator in the framework of judicial reform aimed at the insurance of the right to a high-quality, accessible and fair trial.

On the basis of the analysis of the provisions of the Code of Administrative Justice, it has been established that the selection of cases of insignificant complexity, the priority of consideration of which should be an expedited period of consideration, requires a separate legal regulation in the provisions of the Code of Administrative Justice.

Keywords: administrative case, administrative-judicial proceedings, legal procedure, simplified proceedings, general proceedings, public-legal disputes, insignificance.

Отримано 11.04.2018